

עליכם לדעת. ביתנו בית גדול ומספר הדירות בו רב
וכמספר הדירות, מספר הפחים. והפחים גדולים וגבוהים, והם
עומדים צפופים ומה שנמצא מאחורי הפחים לא ידעתי. מעולם
לא הסתכלתי במה שמאחורי הפחים. עד אותו יום לא הסתכלתי,
עד שקרה אותי מקרה אשר הכריחני להסתכל.
ובכן אספתי את שברי החרס ונשתי לפחים, לזרק אותם.
מנערת אני את חצני וזרקת את השברים, ואחד מהם, לא נפל
אל פי הפח. אלא נפל. כנראה אל מאחורי הפח. ומאחורי הפח
נשמע קול של ילד:

– הי, גברת, הביטי לאן את זורקת את הסחורה שלך!
אותו רגע בפעם הראשונה בימי חיי הסתכלתי אל מאחורי
הפחים. ומה ראיתי? ראיתי ילד שוכב פרקדן על האדמה, ילד
קבן עשר, ראשו פרוץ ורגליו יחפות ושרוכי-נעלים קשורים לו
בהכל על חזהו. ועוד הספקתי לראות – עיני הילד שחורות
וגדולות ויפות מאד.

– מה אתה עושה כאן? – שאלתי.

– מה אכפת לך! – השיב הילד בחצפה. – אפילו אם תגרשי
אותי מכאן, לא אלה.

– אינני חושבת לגרש אותך – אמרתי – המקום הזה איננו
שיף לי. אבל עצתי לך – אל תשכב פה. המקום הזה מלכלך,
יש פה זבובים ותושים. זה נזק לבריאותך.

– אל תדאגי לי! – אמר הילד וישב, – מוטב שתכניסי לך
שנים אל הפה! נו, מה את מביטה בי? מה אני, דיב?

- לא אפה רק ילד הצוף. אלא שרציתי לשאל אותך:
 האכלת כבר ארוחת-בקר?
 - ענין גדול, ארוחת-בקר! - אמר בבהו, אבל עיניו היו
 עצובות.
 - ואם ענין קטן הוא, האם קטן הוא מכפי שתשיב לי
 בתלכה על שאלתי? - גערתני בו.
 עכשו הוא עמד.
 - לא אכלתי, ובכן מה? - השיב.
 - ובכן, חושבת אני כי מתר לי להזמין אלי שתאכל אתי
 ארוחת-בקר. - אמרתי.
 - מה את גטפלת אלי? - רנו הילד - אינני מבקש נדבות!
 - הזמנה איננה נדבה. - השיבותי בשקט. - מתר לי להזמין
 אורח אל ביתי? ומלבד זאת, אם תרצה תשלם לי בשני זוגות
 משרוכי-הנעלים שלך. עכשו הם סחורה נדירה ויקרה. זקוקה
 אני לזוג לבן ולזוג שחור. נעשה עסק.
 הילד הוציא מצרורו שני זוגות שרוכים כפי שבקשתיו,
 מסרם לידי, הרפין את ראשו והלך אחרי.
 עכשו ראיתי, כי צנום הוא ורזה ופניו מעידים עליה, כי זמן
 רב לא בא אכל אל פיו.
 עיניו הבריקו מתחת לגבותיו השחורות והמצח השווף
 העקשני. ולפי ברק אותן העינים הכרתי מיד, פי קניתי לי ילד
 חדש וכי הילד הזה יהיה נאמן לי יותר ממרנם, יצקב'לה ושאר
 ילדי-השכונה.
 - מה שמך? - שאלתי את הילד בעלותנו במדרגות.
 - נסים. - השיב הילד.
 כך הכרתי את נסים.

כשהגשמי אל השלחן קפה ולהמניות בתמאה וגבינה ורבה
אורז עיניו של נסים, אבל הוא אכל לאט ובוהדות, כמי שרעב
מאד ומתאמץ לכסות על רעבונו, ושלא לגלות כמה צפה
לארוחה צנועה זאת. הוא שתק.

מונתי את המשקה החם לתוך הספל שלו. מונתי והתעטשתי.

- "הדסה", קפת-חולים!

- מה אתה אומר? - השתוממתי.

- ולמה צריך להגיד דוקא "אסותא"? - השיב נסים בשאלה-

אצלנו אומרים: "הדסה", קפת-חולים". - אמר וצחק.

צחקתי אף אני.

- ומה אומרים אצלכם במקום "שלום"? - התענינתי.

- סתם קשקוש! - השיב נסים בחשיבות. ושוב פרץ בצחוק.

- מה אתה צוחק? - שאלתי.

הוא העיף בי מבט הססני אך לבסוף, כנראה, נמר בלבו

שמתר להגיד לי את הכל.

- כשראיתי אותך, - אמר, - חשבתי שאת מכשפה וקנה.

אבל את חברה'מנית, מאה אחז!

היתה זו המחמאה הגדולה ביותר שזכיתי בה בימי חיי.